

maroquinerie

Už když jsem u Denisy Adolfové objednávala večerní psaníčko ve tvaru obličeje, věděla jsem, že o ní chci napsat do tohoto vydání. Motivy, jimiž zdobí své modely, jsou totiž často parafrází na Picassa, Matisseho, Cocteaua nebo Botticelliho.

Když mi pak Denisa při konzultacích prozradila, kde studovala a že žije napůl mezi Prahou a Brusel, byl tento vliv jasnější. V Čechách absolvovala jen střední VOŠON a poté směřovala rovnou do Paříže, kde navázala studiem módního designu. V roce 2009 dokonce prezentovala Francii na světové přehlídce v Pekingu, na následnou vlnu zájmu ale nebyla připravena. „Někdy úspěch je i neúspěch. Ve dvaceti letech jsem nebyla dost zralá, abych se nad to povznesla, a na oděv jsem tím pádem zanevřela. Hledala jsem také něco trvalejšího, bez kolotoče čtyř kolekcí za rok. Začala jsem se tedy zajímat o doplňky, které jsem se chtěla naučit skutečně tvořit, neovládat pouze design. Hledala jsem proto různé stáže, chodila do odborné knihovny a tam narazila na informace o belgické značce Delvaux, kterou jsem v té době neznala. U nás o ní také není moc povědomí, i když je ještě starší než Hermès. Zjistila jsem, že jeden její mistr dává večerní kurzy, a zapsala jsem se do nich. Během nich

Nahoře: První modelovou kabelkou Denisy Adolfové je Košík z roku 2012, inspirovaný motýlími křídly. „Prototyp jsem řezala do kůže dva týdny, nyní čistý řez provádím laserem, ale i tak zbývá 90 % ruční práce – kůže se barví, přidává podšívka, průřezy opalují speciální tavičkou, aby barva vydržela v mrazu, dešti, na slunci... *Dole:* Různá provedení kabelky Bi_Face.

Kromě kabelek vytváří Denisa Adolfová také menší doplňky – náramky, pouzdra na brýle, peněženky, klíčenky apod. V poslední době si oblíbila rybí kůže: „Mám např. celou barevnici lososů, takže postupně přicházím na to, jak tento neobvyklý materiál mohu kreativně využít. Ráda tvořím večerní psaníčka a u nich se exotická kůže přímo nabízí. Materiály nakupuji dvakrát do roka na salonu *Première Vision – Le cuir à Paris*, kde již mám své vytipované koželužny, které jsou schopné připravit i specifické barvy. Říká se, že kůže začíná být jako zlato a její cena bude jen stoupat. Od realizovaných modelů a návrhů se také snažím mít vždy uschované zbytkové materiály, aby se v budoucnu daly případně opravit a vydržely pro další generaci.“

mi nabídli měsíční stáž, později pracovní kontrakt. Prošla jsem školením ve všech ateliérech včetně osobních zakázek. Nejvíce mne oslovilo oddělení exotických kůží, i když práce v něm je fyzicky náročná a kdysi toto řemeslo dělali jen muži. Kůže se zde analyzuje, připravuje, ztenčuje, nařezává, lepí na další kůži, otvírají se její šupiny atd. Jako „vyvolená“ jsem měla vystřídat vrchního řemeslníka Jeana-Louise, který mi předával své know how, dokonce mi věnoval i některé své nástroje. Oblíbil si mě natolik, že mi v určitý moment nabídl poslední šanci odejít, pokud v Delvaux nechci strávit celý život. A já ho nakonec s bolestným pocitem poslechla. Z jeho školy čerpám každý den. Samozřejmě jsem se nenaučila vše, na některé finesy jsem přicházela jako samouk, ale i to mi hodně dalo. Experimentem se někdy dojde k originálnějšímu řešení,“ rozprávěla se Denisa.

Po návratu do Prahy začala spolupracovat s návrhářkou Markétou Martíškovou, se kterou mj. představila poetické zástěry a měly spolu přehlídku v Londýně, ale po roce se autorsky rozešly. „Samostatně jsem se poprvé prezentovala na Designbloku, kde jsem našla první stále klienty, zásadním

posunem bylo i to, že nyní s dílnou sídlím ve SmetanaQ. Tvořím na zakázku v takové šíři, na niž ani ty nejluxusnější značky nemají kapacitu a čas. A to je podle mne velká příležitost pro lokální studia a tvůrce. Volba klienta se netýká jen výběru typu a barvy svrchní kůže a podšívky, ražby iniciál, ale i zakomponování symbolů, oblíbených motivů, uměleckých odkazů, vybraných nášivek apod. Spontánně se spolu bavíme, klient mi popisuje svůj život a já z dialogu těžím inspiraci, snažím se do návrhu zapojit něco skutečně osobního. Klienti se naopak dozví víc o materiálech, skladbě kabelky, pochopí můj vklad a náročnost práce. V té mne mj. inspirují i historické výrobní postupy. Kdybych si třeba o některých nepřečetla ve staré knize z roku 1900, nevěděla bych, jak krásně zpracovat velké šupiny z hadí kůže, které se normálně nepoužívají. Odsekla jsem je a vytvarovala z nich florální dekor. Nebo bych si nebyla jistá, jak modely *Bi_Face* či „nosatky“ zpracovat z mých oblíbených rybních kůží, které jsou dost specifické. Inspiraci také čerpám z dokonalého provedení art deco kabelek, jichž mám pěknou sbírku.“